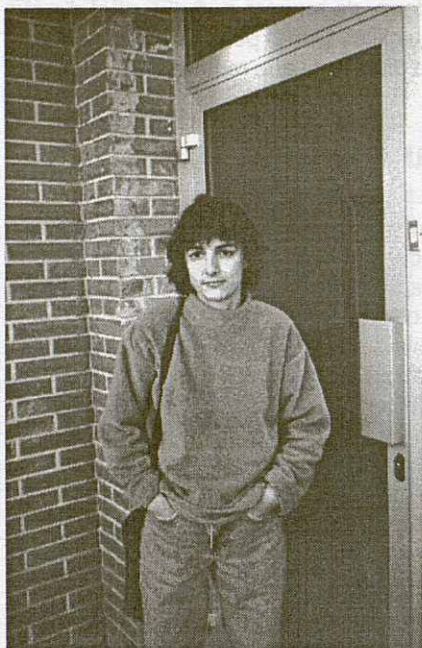

Veterinàries nocturnes

Isabel Mas i Mercè Martínez. Veterinàries

Dues dones disponibles a qualsevol hora del món diürn. I del nocturn. Si algun animaló de sobte es posa malalt de matinada, aquestes dues veterinàries, de 32 i 27 anys respectivament, surten d'urgències. Fa ja cinc anys que treballen a la Roca i respecte al seu horari laboral, expressen: "en principi, el nostre horari a la consulta és d'onze del matí a una del migdia i de sis de la tarda a vuit del vespre. Però a part, fem visites a granges: treballem amb vaques i vedells. Compaginem una mica de tot. Pel que fa a les urgències, en tenim per casos de gossos, gats i vaques. En el cas dels primers, no acostumen a haver-hi urgències després de la una de la matinada. Tot i que tenim un mòbil pel servei d'urgències les vint-i-quatre hores, durant la franja de les tres de la matinada a les set del matí no acostumem a rebre gaire trucades. La gent va a clíniques obertes a Granollers. Però amb el que sí ens trobem en aquesta franja horària és amb parts de vaques".

La Isabel i la Mercè no amaguen que malgrat no seguir un horari fix, per a elles, el fet de treballar de nit no comporta cap avantatge, sinó al contari: "hi ha certs problemes. En el nostre cas, potser estem fent un dinar de família i hem de sortir a treballar o bé has quedat amb algú i no pots anar-hi". Tot i això, afegeixen que "només t'ho plantejges com a problema en el moment de la trucada. Una vegada estàs fent la visita, ja no n'ets conscient. A més, nosaltres ens compaginem les guàrdies: una setmana cada una". Per a elles, sortir d'urgències "no és gaire habitual: si tot va bé, a les deu de la nit ja som a casa, de manera que no ens costa seguir el ritme de la resta de la gent". I no dubten en remarcar que la motivació i la satisfacció entorn la pròpia feina són factors que ajuden a encarar positivament un horari laboral com el seu.

El batec de la terra quan es fa fosc

Josep Amat i Arenas. Pagès

8

"Quan era jove m'agradava sortir de nit per diversió. Ara ho faig per obligació." Aquest pagès de cinquanta-cinc anys accepta amb resignació la cruesa que suposa treballar al camp, i més encara, de nit. Ja suma més de divuit anys fent-ho. El seu horari de treball el resumeix en els següents termes: "començo a treballar al voltant de quarts de cinc de la tarda fins a les tres de la matinada. Al migdia, acostumo a fer una becaïna d'un parell o tres d'hores". Confessa no témer la nit, tot i que "sempre m'emporto el llum de piles, per tal d'evitar qualsevol ensurt que pugui produir-se. Hi va haver una ocasió en la qual vaig topar amb un porc senglar de tres-cents quilos essent de nit. És per espantar-se". La nit no li ha comportat cap dificultat a nivell organitzatiu. La seva família també s'ha avesat al seu ritme. En Josep sí que apunta, però, alguna de les limitacions que imposa la vida de pagès: "en el meu ofici, no existeixen els dies festius. Per a mi tots els dies són iguals. I reconec que costa treballar pensant que la resta de la gent pot gaudir d'un dia de festa". De tota manera, en Josep, que no ha conegut cap més tipus de vida que el de la pagesia, es mostra satisfet en el següent sentit: "viure del camp és molt interessant. Jo he après un munt de coses, coses que no s'expliquen en els llibres".

Agraïm la col·laboració de tots.

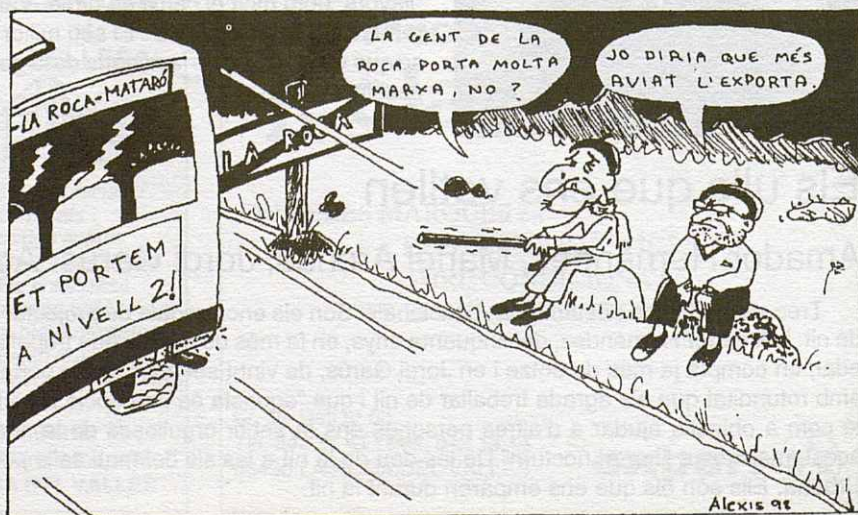
Pere Balada

Rosa Blanco

Isabel Pérez

L'acudit

Alexis Fresnillo